

Mechanický princ

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE KNIHA DRUHÁ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Mechanický princ

CASSANDRA CLARE

je autorkou těchto knih:

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA – *připravujeme*

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu

RUDÉ SVITKY MAGIE

KODEX LOVCE STÍNŮ

Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

V edičním plánu:

SIMON LEWIS

Mechanický princ

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE

KNIHA DRUHÁ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

MARGARET K. McELDERRY BOOKS

Margaret K. McElderry Books is a trademark of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

Copyright © 2011 by Cassandra Claire LLC

Translation © Lenka Faltejsková, 2021

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *Clockwork Prince (The Infernal Devices)*,
který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books,
přeložila Lenka Faltejsková

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB,
v Praze roku 2021

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0234-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Pro Elku

Chalepa ta kala

„Chtěl bych, abyste věděla, že jste poslední sen mé duše... Od té doby, co jsem vás poznal, trápily mě výčitky svědomí, o nichž jsem si myslel, že se ve mně již nikdy neozvou, a slyšel jsem v sobě hlasy vybízející mě, abych se vzchopil, o nichž jsem si myslel, že navždy umlkly. Napadaly mě neujasněné představy, že se znovu dám do práce, že znovu začnu, že ze sebe setřesu lenost a požitkářství a dám se do boje, kterého jsem se vzdal. Sen, všechno pouhý sen, jenž nikam nevede...

– Charles Dickens, *Příběh dvou měst**

* Přel. Zdeněk Urbánek, LIKA KLUB, Praha, 2011.

PROLOG

Mrtví vyvrženci

Mlha byla hustá, tlumila všechny zvuky a bránila ve výhledu. Jen místy se rozestoupila a Will Herondale zahlédl stoupající konec mokré ulice, po dešti kluzké a černé. Slyšel hlasy mrtvých.

Ne všichni lovci stínů měli schopnost slyšet duchy, pokud se pro to duchové sami nerozhodli, ale Will patřil k těm, kteří to dovedli. Blížil se ke starému hřbitovu, odkud se ozýval sbor hlasů: nářek, prosby, výkřiky a zlostné skřeky. Nebylo to žádné mírumilovné pietní místo, ale to Will věděl, protože na Hřbitov zkřížených hnátů blízko London Bridge nezavítal poprvé. Pokusil se ty zvuky vytěsnit, nahrbil ramena, aby mu plášť pokud možno zakryl uši, a sklopil hlavu vlhkou od mrholení.

Vchod na hřbitov v podobě tepané dvoukřídlé brány zasazené do vysoké kamenné zdi se nacházel o pár domů dál. Kdokoli z obyčejných by ovšem neviděl nic než pozemek zarostlý trávou, prázdnou stavební parcelu. Když se Will blížil k bráně, zhmotnila se v mlze další věc, kterou by obyčejní neviděli – velké bronzové klepadlo ve tvaru ruky s kostnatými prsty. Will se ušklíbl, uchopil klepadlo rukou v rukavici a nechal je dopadnout. Jednou, dvakrát, třikrát, dunění rezonovalo nocí.

Za branou se zvedala mlha jako pára z mokré země, která jako milosrdný závoj halila kosti probleskující v neupravené hlíně. Náhle se však začala sbírat a svítit přízračnou modrou září. Will se chytil mříží v bráně. Chlad kovu mu pronikal rukavicemi a zábl až do morku kostí. Vzápětí se Will otrásl. Nebyla to obyčejná zima. Když vstávají duchové, čerpají energii ze svého okolí a ze vzduchu vysávají teplo. Willovi naskočila husí kůže a zježily se mu vlasy. Modrá mlha pomalu nabírala tvar shrbené stařeny v rozedraných šatech a bílé zástěře.

„Dobrej, Mol!“ zavolal Will. „Dneska ti to obzvlášť sekne, jestli se neurazíš.“

Stará Molly zvedla hlavu. Byla silným duchem, jedním z nejsilnějších, s jakými se Will setkal. Dokonce ani když mezi mraky vysvitl měsíc, nebyla v podstatě vůbec průhledná. Měla tělo stařeny, zažloutlé šedé vlasy zapletené do tlustého copu přes rameno a hrubé a červené ruce v bok. Jen její oči byly prázdné. V jejich černých hlubinách se mihotaly dva modré plamínky.

„William ʼerondale,“ zasípěla. „To ses vrátil tak brzo?“

Plavným pohybem, pro duchy typickým, se přemístila k bráně. Nohy měla bosé a špinavé, přestože se země nedotýkaly.

Will se opřel o bránu. „Stýskalo se mi po tvé krásné tvářičce.“

Zazubila se, v očích jí zaplálo. Pod tenkou kůží jí prosvítaly obrysy lebky. Obloha se znovu zatáhla a měsíc se skryl za mraky. Willa napadlo, co asi stará Molly provedla, že skončila pohřbená zde, tak daleko od vysvěcené půdy. Většina naříkajících hlasů patřila mrtvým prostitutkám, sebevrahům a dětem, které se narodily mrtvé – vyvržencům společnosti, jimž se nedostalo pohřbu na vysvěceném hřbitově. Ačkoli Molly to možná ani příliš na obtíž nebylo, dokázala totiž těžit i ze své stávající situace.

Zachrčela. „Co chceš, mladej lovče stínů? Malphasův jed? Nebo tu mám dráp démona Moraxe, dokonale vyleštěnej, jed na špičce nejni vůbec vidět...“

„Ne, to nechci,“ odmítl Will. „Potřebuji jemně mletý prášek z démona Foraie.“

Molly otočila hlavu na stranu a vyplivla plamínek modrého ohně. „A načpak by takovej mladej panáček jako ty potřeboval něco takovýho?“

Will si v duchu povzdechl. To, že Molly dělala drahoty, patřilo k vyjednávací taktice. Magnus jej za starou Mol poslal už několikrát, jednou pro páchnoucí černé svíce, které se lepily na kůži jako těr, jindy pro kosti nenarozeného dítěte a jednou pro pytel vílich očí, které mu zakrvácely košili. Oproti tomu působil prášek z démona Foraie jako milý suvenýr.

„Myslíš, že jsem včerejší?“ pokračovala Molly. „Je to bouda, co? Nefilim mě přistihnou, jak to prodávám, a stará Mol skončí pod drnem.“

„Už přece *jsi* mrtvá.“ Will se snažil ovládnout podráždění. „Co by ti asi tak mohlo Společenství udělat?“

„Pche!“ V prázdných očích jí zaplálo. „V podzemním lochu mlčenlivejch bratrů můžou skončit živí i mrtví, to dobře víš, lovče stínů.“

Will zvedl ruce. „Žádné triky, babizno. Určitě jsi slyšela, o čem se šušká v Podsvětě. Společenství teď má úplně jiné starosti než nahánět duchy, kteří prodávají démoní prášek a vilí krev.“ Předklonil se. „Dobře zaplatím.“ Vytáhl z kapsy plátěný váček a zakýval jím. Obsah zacinkal jako mince. „Přesně jak to máš ráda, Mol.“

Mrtvá tvář nabrala dychtivý výraz, stařena se zhmotnila natolik, aby si od něj mohla váček vzít. Strčila do něj ruku a vytáhla hrst prstenů – zlatých snubních, každý pár spojený provázkem

zavázaným na uzel lásky. Stará Mol, podobně jako mnozí další duchové, věčně sháněla talisman, ztracenou část vlastní minulosti, jež by jí konečně umožnila zemřít, kotvu, která ji poutala k tomuto světu. V Molině případě šlo o její snubní prsten. Magnus Willovi svěřil, že ten prsten už je nejspíš dávno pohřbený v bahnitém dně Temže, ale Molly dál dychtivě sháněla nalezené prsteny v naději, že mezi nimi najde ten svůj.

Vhodila prsteny zpátky do váčku, který zmizel někde v jejich kapsách, a podala Willovi složené psaníčko s práškem. Sotva je strčil do kapsy, duch se začal mihotat a blednout. „Vydrž ještě, Mol, to není všechno, pro co jsem přišel.“

Duch se chvěl, chamtivost sváděla souboj s netrpělivostí a úsilím zůstat viditelným. Nakonec Molly zachrčela: „Tak co eště chceš?“

Will zaváhal. Tohle už nebylo pro Magnuse. Šlo o něco osobního. „Lektvar lásky...“

Stará Mol se ječivě zachechtala. „*Lektvar lásky?* Pro Willa ěrondalea? Ne že bych odmítala platící kunčafy, ale chlap, co vypadá jako ty, žádněj lektvar nepotřebuje, to dá rozum.“

„To ne,“ vzdychl zoufale. „Potřebuji pravý opak – něco, co by dokázalo zamilovanost uhasit.“

„Lektvar nenávisti?“ zkusila to Mol pobaveně.

„Doufal jsem spíš v něco, co by způsobilo lhostejnost. Nebo toleranci.“

Odfrkla si a znělo to pozoruhodně lidsky. „Milej zlatej nefilim, nerada to říkám, ale jestli chceš, aby tě holka nenáviděla, není to tak těžký zařídit. Poradiš si hravě i bez mý pomoci.“

S těmi slovy zmizela a rozplynula se v mlze mezi hroby. Will ztěžka vzdychl. „Ne pro ni,“ řekl tiše, ačkoli jej nikdo neposlouchal. „Ale pro mě...“ Nešťastně opřel hlavu o studenou železnou bránu.

I

SÍŇ RADY

*Nad hlavou sálu strop se klene,
oblouky do výše se zvedají,
pod nimiž dávají dary si cenné
andělé, když se setkají.*

– Alfred, Lord Tennyson, „The Palace of Art“
(„Palác umění“)

„Skutečně vypadá přesně, jak jsem si je představovala,“ usmála se Tessa na mladíka, který stál vedle ní. Právě jí pomohl přes kaluž a nechal ruku na její paži, těsně nad loktem.

James Carstairs jí úsměv oplatil. V tmavém obleku působil elegantně, vítr mu cuchal stříbrné vlasy. Druhou rukou se opíral o hůl s jadeitovou hlavou. Pokud někomu z houfu kolemjdoucích připadalo nezvyklé, že někdo tak mladý potřebuje hůl, nebo se podívoval barvě jeho vlasů a pleti či orientálním rysům, nedával to nijak najevo.

„To jsem upřímně rád,“ pravil Jem. „Začínal jsem se bát, že vás v Londýně čeká jen samé zklamání.“

Zklamání. Bratr Nate jí kdysi nasliboval všechno možné: že je Londýn místo nových začátků, báječné pro život, plné velkolepých domů a nádherných parků. Místo toho zde na Tessu čekala hrůza, zrada a nebezpečí, jaké si do té doby nedokázala ani představit. A přece...

„Všechno mě nezklamalo,“ usmála se na Jema.

„To je dobře,“ odpověděl vážným tónem. Odvrátila od něj oči a zadívala se na velkolepou stavbu, jež se tyčila před nimi. Gotické věže Westminsterského opatství se téměř dotýkaly oblohy. Slunce se pokusilo prodrat kalným oparem. Vyhlédlo mezi mračky a zalilo opatství slabým světlem.

„Opravdu jsme na správném místě?“ zeptala se, když ji Jem vedl ke vchodu do opatství. „Zdá se tak...“

„Obyčejné?“

„Spíš bych řekla přelidněné.“ Opatství dnes bylo otevřené turistům, dovnitř a ven se obrovskou bránou hrnuly celé skupiny a většina jich třímala v rukou Baedekera průvodce. Cestou po schodech je minula skupinka Američanek, žen středního věku v nemoderních šatech, jejichž přízvuk v Tesse nakrátko probudil stesk po domově, spěchajících za průvodkyní, která vedla komentovanou prohlídku opatství. Jem s Tessou se k nim nenápadně připojili.

Vzduch uvnitř byl cítit studeným kamenem a kovem. Tessa se rozhlížela kolem sebe, prohlédla si strop, žasla nad rozlohou budovy. Institut působil v porovnání s opatstvím jako venkovský kostelík.

„Všimněte si členění chrámové lodi,“ odříkávala průvodkyně a pokračovala vysvětlováním, že podél východní a západní boční chodby se nacházejí menší kaple. V celé katedrále vládlo ticho,

ačkoli tu momentálně neprobíhala žádná bohoslužba. Tessa se nechala odvést na východní stranu. Všimla si, že přitom šlapou po kamenech s vyrytými jmény a daty. Věděla, že ve Westminsterském opatství jsou pohřbeni slavní panovníci, vojáci a básníci, ale nečekala, že bude šlapat po jejich jménech.

Dostali se do jihovýchodního rohu katedrály, kde Jem konečně zpomalil. Rozetou dovnitř dopadalo vodnaté světlo. „Vím, že spěcháme na zasedání Rady, ale chtěl jsem vám něco ukázat,“ řekl Jem a mávl rukou. „Koutek básníků.“

Tessa o něm pochopitelně četla, spočívala zde řada slavných anglických spisovatelů. Nacházela se zde Chaucerova šedá kamenná hrobka i s baldachýnem a mnozí další: „Edmund Spenser, no ne, a Samuel Johnson,“ žasla Tessa. „Coleridge, Robert Burns a *Shakespeare*...“

„Ten tu ve skutečnosti pochován není,“ řekl Jem rychle, „je to jen pomník, podobně je to s Miltonem.“

„Já vím, ale...“ Upřela na něj oči a cítila, jak se jí do tváří nahrnul ruměnc. „Nedokážu to vysvětlit. Být obklopena všemi těmi jmény je jako ocitnout se mezi přáteli. Asi je to hloupé...“

„Vůbec to hloupé není.“

Usmála se na něj. „Jak jste poznal, že přesně tohle bych si přála vidět?“

„Jak bych to mohl nepoznat?“ opáčil. „Když na vás myslím, vždycky si vás představuji s knihou v ruce.“ Odvrátil se stranou, ale stačila zaznamenat, že mu nepatrně zčervenaly tváře. S tak bledou pokožkou nemohl zamaskovat ani sebenepatrnější zčervenání, pomyslela si Tessa láskyplně.

Za posledních čtrnáct dnů si Jema velmi oblíbila. Will se jí usilovně vyhýbal, Charlotte s Henrym řešili problémy se Společností a Radou a další záležitosti spojené s vedením Institutu – dokonce i Jessamine působila zaneprázdněně. Zato Jem jí

byl vždy k dispozici. Roli jejího londýnského průvodce vzal velmi vážně. Už stačili navštívit Hyde Park, Kew Gardens, Národní galerii a Britské muzeum, Tower i s Branou zrádců. V St. James's Parku viděli, jak se dojí krávy, pozorovali trhovce v Covent Garden při vykládání zboží. Z nábřeží se dívali na lodě plující po sluncem ozářené Temži, ochutnali zdejší pochoutku s podivným názvem „klíny“, z níž se vyklubal chléb s máslem a cukrem. Dny mýjely a Tessa se pomalu zbavovala smutku kvůli Nateovi, Willovi a ztrátě starého života, jako klíček nové rostliny rašící ze zmrzlé půdy. Znovu se začala smát. A vděčila za to Jemovi.

„Jste opravdu dobrý přítel,“ ujistila ho. Když na to nic neřekl, dodala: „Nebo aspoň doufám, že jsme dobří přátelé. Souhlasíte se mnou, vidíte, Jeme?“

Zadíval se na ni, ale než stačil odpovědět, ozval se za nimi hrobový hlas.

*„Ty, smrtelníče, padni na kolena,
viz, jaká tělo stihne změna:
pomni, co kostí královských
spočívá zde, v rovech kamenných.“*

Zpoza dvou pomníků se vynořil temný obrys. Tessa překvapeně zamžikala, Jem rezignovaně a pobaveně konstatoval: „Wille, rozhodl ses nás přece jen poctit svou společností?“

„Neřekl jsem, že neprijdu.“ Will popošel blíž a do tváře mu dopadlo světlo rozetového okna. Tessa se na něj dosud nedokázala dívat, aniž by se jí svírala hrud' a srdce by nezačalo bolestivě klopýtat. Černé vlasy, modré oči, půvabné lícní kosti, husté tmavé řasy, plné rty – dalo by se říci, že je půvabný, kdyby nebyl tak vysoký a svalnatý. Dotýkala se těch paží, věděla, jaké jsou –

jako ze železa, šlachovité, s ocelovými svaly. Dlaně měl štíhlé a jemné, přesto poseté tvrdými mozoly...

Vytrhla se ze vzpomínek. Ty nikomu nesvědčí, zvláště pokud člověk ví, že skutečnost je jiná. Will je možná krásný, ale nepatří jí – jí ani nikomu jinému. Così v něm prasklo a tou prasklinou vytékala slepá krutost, potřeba zraňovat a odstrkovat.

„Na zasedání Rady v poslední chvíli,“ prohodil Jem doromyslně. Jeho jediného se Willovy zlomyslnosti zřejmě nikdy nedotkly.

„Musel jsem něco zařídit,“ prohlásil Will. Tessa na něm viděla, že je unavený. Oči měl červené a pod nimi tmavé, téměř fialové kruhy. Jeho šaty byly pomačkané, jako by v nich spal, vlasy potřebovaly ostříhat. *Ale se mnou to nemá nic společného*, připomněla si Tessa přísně a odtrhla oči od tmavých kučer kolem jeho uší a vzadu na zátylku. *Do toho, jak vypadá nebo jak tráví čas, mi nic není. Dal to najevo víc než jasně.* „Ani vy nejdete právě včas.“

„Chtěl jsem Tesse ukázat Koutek básníků,“ vysvětlil Jem. „Napadlo mě, že se jí bude líbit.“ Vyjadřoval se tak prostě a jednoduše, že nikdo nemohl pochybovat, že říká pravdu. Tváří v tvář jeho prosté touze potěšit nedokázal zřejmě ani Will přijít na nic jízlivého, a tak pokrčil rameny a svižným tempem vyrazil před nimi skrz katedrálu ven do východního ambitu.

Nacházela se zde čtvercová zahrada obklopená klášterními zdmi, jíž se procházeli lidé mumlající tlumenými hlasy, jako by ještě stále byli uvnitř kostela. Nikdo z nich si Tessy ani jejích společníků nevšimal. Přistoupili k dvoukřídlým dubovým dveřím v jedné ze zdí. Will se rozhlédl, vytáhl z kapsy stělu a hrotem začal kreslit na dřevo. Dveře modře zajiskřily a rozlétly se. Will vstoupil, Jem a Tessa za ním v těsném závěsu. Masivní dveře za Tessou zapadly s ohlušujícím zaduněním a málem jí přiskříply sukně. Naštěstí je v poslední chvílce vytáhla

a rychle ucouvla. Vzápětí si uvědomila, že se ocitli v naprosté tmě. „Jeme?“

Tmu prozářilo světlo – Will držel v ruce čarodějný kámen. Stáli ve velké kamenné místnosti s klenutými stropy. Podlaha byla zřejmě z cihel, na konci komnaty stál oltář. „Jsme ve svato-stánku pyxidy,“ pronesl. „Bývala to klenotnice, všude podél stěn se vršily truhly zlata a stříbra.“

„Klenotnice lovců stínů?“ podivila se Tessa upřímně.

„Ne, britská královská klenotnice, proto ty silné zdi a dveře,“ vysvětlil Jem. „Ale lovci stínů sem měli vždycky přístup.“ Usmál se jejím výrazu. „Monarchové všech dob to tajně táhli s nefilim, aby své panství ochránili před démony.“

„V Americe ne,“ namítla Tessa zapáleně. „My žádnou monarchii nemáme...“

„Vy máte pro jednání s nefilim tajnou vládní sekci, žádný strach,“ prohlásil Will a došel k oltáři. „Bývalo jí ministerstvo války, dnes spadá pod ministerstvo spravedlnosti...“

Přerušilo jej zaskřípění, oltář se odsunul stranou a odhalil prázdný tmavý otvor, v němž mihotavě plápolalo světlo pochodní. Will vlezl do otvoru a tmou prozářilo čarodějné světlo.

Tessa následovala jeho příkladu. Ocitla se v dlouhé svažité kamenné chodbě. Stěny, strop i podlahy jako by byly vysekány přímo do skály, ačkoli povrch měly hladký. Na stěnách byly v několikametrových rozestupech umístěny držáky ve tvaru lidské ruky, jejíž prsty svíraly pochodeň s čarodějným světlem.

Oltář se za nimi zasunul zpátky na místo. Vydali se chodbou, která se stále strměji svažovala dolů. Pochodně plály modrozeleňnou září a osvětlovaly rytiny v kameni – opakující se motiv anděla povstávajícího v plamenech z jezera, s mečem v jedné ruce a pohárem ve druhé.

Konečně zastavili před dvoukřídlymi stříbrnými dveřmi. Zdobil je rytý vzor čtyř propojených symbolů, který už Tessa viděla. Jem na ně ukázal. „To jsou znaky Společenství, Rady, Úmluvy a konzula.“

„Konzul je hlavou Společenství? Něco jako král?“

„Nejde o dědičný titul jako u vašich panovníků,“ upřesnil Will. „Konzul je volen, podobně jako prezident nebo předseda vlády.“

„A Rada?“

„Brzy ji uvidíte sama.“ Will otevřel dveře.

Tessa zůstala zírat s otevřenými ústy. Hned je rychle zavřela, ale zachytila, jak se Jem napravo od ní zatvářil pobaveně. Místnost před nimi byla jedna z největších, jaké kdy viděla, ohromný klenutý prostor, jehož strop zdobila malba hvězdné oblohy se souhvězdími. Z nejvyššího místa kupole visel velký lustr ve tvaru anděla třímajícího planoucí pochodně. Síň byla zařízena jako amfiteátr s dlouhými obloukovými čalouněnými lavicemi. Will, Jem a Tessa stáli na horním stupni schodiště, které protínalo kruhové hlediště ze tří čtvrtin zaplněné lidmi. Dole u paty schodiště se nacházelo vyvýšené pódium, na němž stálo několik nepohodlně vyhlížejících dřevěných židlí s vysokými opěradly.

Na jedné z nich seděla Charlotte, vedle ní Henry, nesvůj a nervózní. Charlotte seděla klidně, s rukama v klíně. Jedině ti, kdo ji dobře znali, by podle strnulého držení ramen a semknutých rtů mohli poznat, jak je napjatá.

Před nimi stál u jakéhosi řečnického pultu – širšího a delšího, než bylo zvykem – vysoký muž s dlouhými světlými vlasy a hustým plnovousem. Měl široká ramena a přes šaty dlouhý černý talár, skoro jako soudcovský, na jehož rukávech se leskly ve tkané runy. Vedle něj seděl na nízké židli starší člověk s hnědými prošedivělými vlasy, hladce oholenou tváří a přísnými rysy.